

Iktatószám

Budapestre vonatkozó ujságiribb

Osztályozás

679

Szerző

Hely

Cím A pipa alkonya.

Idő

"1912"

Forrás: Világ

Személy

Bp.

1912 X/1

Helyszám

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

Oldalsz.

FŐVÁROS

A pipa alkonya

A dohányjövédék igazgatósága a minap tette közzé, hogy mennyi szivart, cigarettát, dohányt és tubákot fogyasztottak el egy esztendő alatt. Sablonos kimutatás ez, amelyet «elfüstölt milliók» címen szoktak közölni a napilapok. A kimutatás sablonos, de nem érdekesség nélkül való. Aki olvasni akar, kiolvashatja belőle, hogy a régi jó időkkel mint pusztulnak ki lassacskán a régi szokások. A pipa alkonyáról akarunk beszélni.

Aki évről-évre figyeli ezeket a kimutatásokat: észreveheti, hogy esztendőről-esztendőre kisebb a dohányfogyasztás; évről-évre kevesebben pipáznak. A pipázáshoz nyugalom kell és egyre több lesz az ideges ember. Egyre intenzívebben, egyre lázasabban dolgoznak az emberek és az idegesség terjedése a pipa halálát jelenti. Hol vannak azok az idők, amikor még hosszú tajték-csibukból füstölt a magyar?! Ezek voltak az uralom kényelemnek és semmittevésnek boldog idői. Nem is volt igazi ur, aki nem csibukszárból szívta a dohányfüstöt. Ez érthető is. Elvégre, aki a csibukozás technikáját ismeri, nagyon jól tudja, hogy aki csibukozik, az

a csibukozáson kívül más komoly munkát nem végezhet. A csibuk teljesen és tökéletesen lefoglal egy embert. Aki csibukozik, annak még a beszélgetésre sem jut ideje, mert mihelyt abba hagyja a borostyán-csutora szopogatását, menten kialszik a pipa. Balkezelével a pipaszárat fogja, jobbkézével a dohány-zsarátot piszkálja, aki csibukozik. A «rég jó időkben» a vármegye hivatalában szinte kötelező volt a pipázás. Olyan is volt aztán az a közigazgatás. De a «rég jó idők» is elmúltak egyszer. A csibukot kiszorította a könnyebben kezelhető, karcsunyaku tajtékpipa. Ma pedig — legalább a városokban — szivaroznak, meg cigarettéznek az emberek. A pipa fénykora tehát leáldozott.

Kétségtelen, hogy az, ami a pipával történt, a legnagyobb tragédia. Viszont az is kétségtelen, hogy a kulturális haladás és az emberek ideges-

sége forgatták ki a pipát páratlan népszerűségéből, a kultura lesz egykor a pipa megölője. A pipával együtt meg fog halni egy régi ipar, a tajtékpipa-metszők ipara is. Tizenkét tajtékpipa-kereskedő él Budapesten, ezek között már csak kettő van, akik igazában pipametsző-mesterek. Azonban még ez a kettő sem dolgozik. Ez a kettő is — épp úgy mint a másik tíz — a Bécsben készült tajtékpipát árulja.

— Régen másképp volt, — mondta egy kedves öreg bácsi, akinél a Károly-köruton van pipás-

boltja. — Negyven esztendővel ezelőtt még hat tajtékpipa-metsző dolgozott Budapesten és harmincnál is több volt a segédek száma. De hát akkor még voltak urak, akik pipáztak. Ma csak a paraszt szívja a tajtéket, meg néhány vidéki öreg ur. A régi időben, amikor a híres Martini élt (a Váci-utcában volt a boltja), meg az öreg Weisz élt (a Király-utcában volt a boltja); akkor még volt érdemes tajtéket faragni. Ára is volt. Egy-egy szép tajtékpipáért ötven, meg százötven forintot megadtak, sőt a százforintos pipaszár sem volt ritkaság. Ma három koronáért is kapni tajtékpipát. Régen a stammgasztok a törzskávéházakban tartották a pipáikat. Némelyik öt-hat pipát is tartott a kávéházában és amikor jött, szaladt elébe a pincér a csibukkal; meg a dohányzacskóval... Ez is kiment a divatból. Ma már még pipázni sem szabad a kávéházban. Milyen idők; Istenem?! De tudja, azért az nem baj. Pipázni azért mindig fognak az emberek. Persze, hogy fognak. Most is minden esztendőben legalább száz-ezer darab tajtékpipát hoznak Bécsből. Ennyi egész Magyarország tajtékpipa-szükséglete. De azért, tudja, Bécsben sincs már úgy, mint régen. Öreg segédek faragják már ott is a tajtéket; inas azonban egy sincs. Ha ezek az öreg segédek is kipszturnak, akkor nem lesz, aki tajtékpipát csináljon. De ez sem baj. Öreg ember vagyok, uram, és amíg élek, addig csak megélek valahogy a tajtékpipából.